

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus

Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat de Legibus, de Præceptis
Decalogi, de Restitutione, ac de Contractibus

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. VIII. De Adjuratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40673

ARTICULUS VIII.

De Adjuratione.

jurat, & procurat non conjungere cum juramento mendacium, neque tenetur sub mortali talem consuetudinem extirpare. Secus vero si inadvertenter jurat, ita scilicet ut sit in proximo periculo pejerandi. Unde fit, ut notant Suar., & Sanch. apud Trull. dub. 20., quod hic peccet mortaliter, quoties jurat inadvertenter, etiamsi verum juret; quia jurat cum proximo periculo pejerandi; Etenim *Qui amat periculum, peribit in illo*, debet tamen ad hujusmodi periculum advertere, ut peccet mortaliter.

IV. Remedia autem ad extirpandam aliquam consuetudinem sunt, firmiter proponere, frequentius confiteri de singulis actibus malis, vel aliquam eleemosynam largiri, vel orationem recitare, &c., & ante cubitum advertere quotidie ad profectum in ea re factum; & efficacius remedium esset mordere linguam statim postquam lapsa est in juramentum. Quare qui nullum adhibet remedium ad consuetudinem evellendam, absolvi quidem poterit prima, secunda, tertia, & ad summum quarta vice, si vere doleat, & proponat remedia adhibere, sed si nunquam propositum fervet, non est deinde absolvendus.

V. Quia tamen revera non peccatur mortaliter, quoties juratur sine advertentia ulla neque ad perjurium, neque ad periculum pejerandi, sed solum quando assuetus juramento advertit se graviter obligari ad evellendam consuetudinem, & omittit remedia opportuna, ideo cum difficile sit has advertentias numerare, satis est in confessione aperire tempus durationis talis consuetudinis peccaminosa.

- I. *Adjuratio vel est Imperativa, ut erga demones, vel Obscraiiva, ut erga Deum.*
- II. *Obscraiiva est actus latria, si fiat invocatione Dei; Est actus Dulia, si fiat invocatione Sanctorum; Et Hyperdulia, si Beata Virginis. Quando autem fit per alias creaturas, non est actus Religionis.*
- III. *Creatura irrationales adjurantur improprie, quatenus obediunt Creatori.*
- IV. *Per orationem petimus aliquid a Deo; Per Adjurationem petimus aliquid propter Deum.*
- V. *Differt Adjuratio a juramento; quia per illam adducitur Deus, non ut testis, sed ut ejus amore, vel timore aliquid obtineatur. Requirit tamen Adjuratio tres illos juramenti Comites, Veritatem, Justitiam, & Judicium.*
- VI. *Quibus liceat demones adjurare adjuratione imperativa? Num etiam laicus possit exorcizare publice citra mortale?*
- VII. *Vis expellendi demones per exorcismos est ex opere operato.*
- VIII. *Privata Adjuratio adversus demones cuilibet est licita.*
- IX. *Quid possint, aut non possint Exorcista a damone interrogare?*
- X. *Videtur mortale creaturas irrationales exorcizare directe. Indirecte adjurari possunt, vel adjuratione deprecativa, prout moventur a Deo, vel imperativa, prout moventur a damone.*

I. **A** Djuratio ex D. Th. 2. 2. quaest. 90. est actio, per quam aliqua persona inducitur ad aliquid faciendum, vel imperando, ut adjurari

ri debent daemones; vel obsecrando invocatione alicujus rei Sacrae, ut cum ad Roman. 12. dicit Apost. *Obsecro vos per misericordiam Dei*; & quando orat Ecclesia dicendo, *Per Christum Dominum nostrum*; Sic etiam cum dicitur, fac hoc per amorem, quem erga Deum geris, per vitam tui Patris.

II. Hinc sequitur primo, Adjurationem aliam esse Imperativam, ut cum daemone imperamus, ne noceant per virtutem Sanguinis Christi; Aliam vero Deprecativam; Quae si fiat invocatione rei Sacrae, est actus Religionis; itaut sit actus latria, si fiat invocatione Dei, aut eorum, quae ad Deum pertinent; sit vero actus Hyperduliae, si quid obsecramus, vel daemone; aut aliis creaturis imperamus per Beatam Virginem; sit actus Duliae, si per Sanctos; Quod si fiat per creaturas, ut per vitam tui patris, talis adjuratio non est actus Religionis.

III. Sequitur secundo, adjurari posse omnes creaturas, quibus aliquid possumus imperare, aut deprecari, atque adeo omnes creaturas rationales: Creatura vero irrationales improprie adjurantur, quatenus scilicet audiunt vocem Creatoris, & illi physice obediunt; ut quando dicitur monti, In nomine Christi transfer te hinc ad alium locum.

IV. Sequitur tertio, In hoc differre Adjurationem ab Oratione, quod per Orationem aliquid a Deo petimus; per Adjurationem vero petimus aliquid propter Deum.

V. Sequitur quarto, differre etiam a Juramento, quia in juramento Deus adducitur ut testis; in Adjuratione vero adducitur Deus, seu res sacra, ut ejus amore, vel timore res petita obtineatur. Exigit tamen adjuratio eodem modo tres illos comites, sicut juramentum, nempe Veritatem, Justi-

tiam, & Judicium, ne temere contra virtutem Religionis exerceatur: Veritatem quidem exigit, quia per Deum verum debemus adjurare, non per falsos, aut per daemone; Nec debet intermisceri in adjuratione mendacium; quare peccaret etiam contra Religionem (quamvis ex Sanch. venialiter tantum) pauper fictus petens per amorem Dei eleemosynam: Exigit etiam justitiam, quia res, quae petitur, debet esse licita; unde peccaret graviter contra Religionem, qui peteret ab alio peccatum grave per Beatam Virginem, exempli gratia: Demum exigit judicium; quia debet fieri cum necessitate, & cum debita reverentia.

VI. Queritur nunc primo; An omnibus liceat adjurare daemones adjuratione imperativa?

Respondeo, & dico primo, adjurationem publicam, & solemnem non licere, nisi Exorcistis, qui sunt ministri Ecclesiae ad id destinati. Exorcizare enim graece idem est, ac Adjurare: Convenit tamen, quod qui exorcizat, sit Sacerdos prudens, & doctus; Quamvis Tambur. contra Tancredi probabiliter putet, quod si laicus publice exorcizat, praefixo scandalo, non nisi venialiter peccet: Sicut enim laicus exercet munus Acolythi serviendo missae, ita in necessitate posset laicus exercere munus Exorcistae; cum cuilibet fidei a Deo data sit potestas expellendi daemone; dicitur enim Marci ult. *Signa eos, qui crediderint; &c. in nomine meo daemonia ejicient.*

VII. Ubi notandum, quod potestas exorcizandi daemones, & expellendi non fundatur in Sanctitate ministri, sed in invocatione divini Nominis, & in Sanctitate Ecclesiae, in cujus persona ministri exorcizant; Sicut nec efficacia Sacramentorum pendet a ministri sanctitate: Quare exorcismi habent ex opere operato vim expellendi daemones; sicut Sacramenta vim conferendi

rendi gratiam; ut docet D. Th. 3. part. quæst. 71. art. 3. Impeditur tamen sæpe hujusmodi effectus, vel ob modicam ministri fidem, ut notat Valent, vel quia effectus non est infallibilis, sed ex congruitate quadam, ut Sanch. lib. 2. Moral. cap. 42.; Unde tunc in nomine Christi dæmonia ejiciuntur, quando id expedit; non enim semper ob culpam dæmoniaci dæmon non expellitur, sed etiam ex occulto Dei judicio, vel ob utilitatem animæ, vel propter exemplum aliorum &c.: Sic ut Sacramentum Extremæ Unctionis, quamvis institutum sit ad conferendam etiam corpori salutem, non semper tamen illam confert, sed quando expedit ad salutem animæ.

VIII. Dico secundo, Adjuratio privata contra dæmones cuilibet est licita; quia de omnibus fidelibus dictum est, *In nomine meo dæmonia ejicient.* Quare cuilibet potest privatim dæmonem adjurare; sicut cum tentatur, potest per Deum, per Sanctos adjurare illum imperatice, ne noceat; ut Sanch. loc. cit.

IX. Hic autem notandum, Exorcistis non licere quodcumque a dæmone interrogare, sed solum quæ ejus expulsiōe corpore obsessi conducunt, puta ejus nomen, causam ingressus, quot sint, aut aliquam veritatem ad gloriam Dei, & in adstantium utilitatem: Quod tamen a solis Sanctis vi-

ris, & prudentibus faciendum esse docent Doctores; Si tamen res curiosæ, & inutiles interrogentur, vel vanum aliquod petatur, puta ut moveat ingentem lapidem, &c., ubi semel, aut iterum id fiat, erit solum veniale, ob actus imperfectionem, ut docet Navar., & communiter contra Pal. tom. 3. tract. 14. disp. 4.; Erit tamen mortale, si longi sermones de his rebus miscantur, aut si fiat cum intentione addiscendi a dæmone, aut fidem certam illi dandi.

X. Quæritur secundo; An Creaturæ irrationales adjurari possint, puta grandines, locustæ, tempestates?

Respondeo cum Sanch. loc. cit., & Trull. non posse adjurari directe, quasi vero ipsæ se moveant, & malum causent, & a timore Dei, per quem adjurantur, abstineant a nocendo; Hoc enim vanum esset, & ex Navar., Bonac. contra Suar., & Sanch. esset peccatum mortale, propter irreverentiam contra exorcismos Ecclesiæ, eo quod vane adhiberentur: Quia vero creaturæ irrationales ab alio moventur ad nocendum, scilicet vel a Deo, vel a dæmone, ideo indirecte adjurari possunt adjuratione, quæ relate ad Deum moventem sit deprecativa, relate ad dæmonem sit imperativa, eo modo quo utitur Ecclesia in Exorcismis.

QUÆ.